

Arrest

nr. 61 822 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 17 februari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 oktober 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 17 februari 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Uit het administratief dossier, noch uit de voorgelegde stukken kan het bewijs van 5 jaar worden aangetoond. Betrokkene legt een attest van aanwezigheid voor opgemaakt in 2002, een bewijs van aangetekende zending dd 06.11.2002, een attest van Dr. Bertels dd. 21.03.2002, getuigenverklaringen dd. 06.03.2002, attest cultureel Islamisch Centrum dd 04.03.2004, bewijzen geldstortingen van 2002 tot 2005, attest niveau bepaling Nederlandse les dd. 19.10.2009. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene kan zijn verblijf van de periode 2005-2006-2007-2008 niet staven. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten niveaubepaling Nederlandse les attest van werkbereidheid), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

(...)”

1.3. Op 17 februari 2011 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten, (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. Geen geldig visum.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de eerste bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij in fine van zijn verzoekschrift betoogt :*“Aangezien de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en aangezien het bevel om het grond gebied te verlaten is gebaseerd op de bestreden beslissing dient dit bevel, conform de bijlage 13, dan ook vernietigd.”* Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, en de ingediende regularisatie-aanvraag terug “open” valt, quod non, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en *“van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.”*

Na een theoretisch betoog aangaande de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen betoogt verzoeker als volgt:

“Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze verplichtingen die op de overheid rusten, schromelijk met de voeten werden getreden. Immers verzoeker vraagt om geregulariseerd te worden op basis van 2.8A. Volgens de vernietigde instructies dient verzoeker te voldoen aan de volgende voorwaarden: een ononderbroken verblijf van 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag tot machtiging van het verblijf; vóór 18.03.2008 een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om zich in regel te stellen met zijn verblijf of nog een wettig verblijf in België voor die datum te hebben gehad en

aantonen dat hij voldoende lokaal is verankerd in België. Verzoeker legt ter staving van zijn verblijf verschillende attesten en verklaringen voor dat verzoeker reeds sinds verschillende jaren zich in België bevindt. Er wordt getwijfeld aan de periode van 2005-2008 die naar luid van de DVZ niet ononderbroken werd aangetoond door verzoeker. Verzoeker doet een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf op 15.04.2002, hetgeen kan worden terug gevonden in het administratieve dossier (stukken 2-5). Uit deze stukken blijkt dat de stad Antwerpen slechts geringe tijd later een woonstcontrole doet dewelke negatief blijkt te zijn. Deze bevindingen worden aan de DVZ doorgestuurd. Zonder oude koeien uit de gracht te willen halen, het is zeer eigenaardig dat de stad Antwerpen de raadsman niet in kennis heeft gesteld van de negatieve woonstcontrole bij zijn cliënt en hem -alsof er geen vuiltje aan de lucht is- laat weten dat de vraag tot regularisatie conform (oud) art. 9.3 van de Vreemdelingenwet dd. 15.04.2002 aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken werd overgemaakt. Op 25.10.2006 stuurt de attaché van de Minister van Binnenlandse Zaken een schrijven naar de burgemeester van de stad Antwerpen met de mededeling dat de aanvraag conform (oud) art. 9.3 van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden aangezien zijn diensten hebben laten weten dat betrokkene niet op het opgegeven adres woont (stuk 6). Daarnaast wordt zijn aanwezigheid bevestigd door de verklaring van de kwartieragent van de wijk alwaar verzoeker regelmatig de VZW Cyranno bezocht (stuk 7). Minstens dient aldus te worden aangenomen dat de DVZ op de hoogte is van het verblijf van verzoeker in België op 25.10.2006, aangezien de DVZ er zo lang heeft over gedaan om een beslissing te nemen. Het kan dus niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing afdoende en correct is gemotiveerd aangezien deze stelt dat verzoeker geen ononderbroken verblijf heeft gekend van 2005 t/m 2008.

7.4 Wat meer is, de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft zich niet alleen geëngageerd de criteria van de vernietigde instructie te blijven toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Hij heeft zich eveneens geëngageerd om elk dossier te onderzoeken volgens een cascade systeem. Dit houdt in dat hij, of zijn diensten, overlopen of een verzoeker al dan niet in aanmerking kan komen voor een criterium, bij gebreke waarvan wordt onderzocht of de verzoeker in aanmerking komt voor een volgend criterium van de vernietigde instructie. Nergens in de bestreden beslissing valt ook maar te lezen dat de DVZ de andere mogelijke situaties heeft onderzocht. De DVZ heeft genoeg genomen met het advies van de stad Antwerpen dat zij meenden te voegen (Stuk 8). Minstens had in de bestreden beslissing blijk moeten gegeven zijn van enig onderzoek naar een mogelijke toepassing van andere criteria op het individuele geval van verzoeker, quod in casu non. De onderzoekverplichting die op de DVZ als bestuur rust als een beginsel van behoorlijk bestuur, wordt versterkt door het engagement van de Staatssecretaris, uitgesproken op de informatievergaderingen naar aanleiding van het uitvaardigen van de instructie van 19.07.2009. Van dit engagement is in de bestreden beslissing niets te merken. Gelet op het onnauwkeurig en onvolledig onderzoek van de DVZ kan men niet stellen dat de DVZ zich heeft gedragen naar de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien valt de bestreden beslissing op wegens het ontbreken van enige motivering aangaande de vraag tot regularisatie op basis van een prangende humanitaire situatie. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd.

Aangezien de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en aangezien het bevel om het grond gebied te verlaten is gebaseerd op de bestreden beslissing dient dit bevel, conform de bijlage 13, dan ook vernietigd."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8.A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 omdat hij zijn verblijf van de periode 2005-2006-2007-2008 niet kon staven en dat, de elementen aangaande verzoekers integratie, dit niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19 juli 2009. De bestreden beslissing luidt immers als volgt:

"(...) Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Uit het administratief dossier, noch uit de voorgelegde stukken kan het bewijs van 5 jaar worden aangetoond. Betrokkene legt een attest van aanwezigheid voor opgemerkt in 2002, een bewijs van aangetekende zending d.d. 06.11.2002, een attest van Dr. Bertels d.d. 21.03.2002, getuigenverklaringen d.d. 06.03.2002, attest cultureel Islamitisch Centrum d.d. 04. 03.2004, bewijzen geldstortingen van 2002 tot 2005, attest niveau bepaling Nederlandse les d.d. 19.10.2009. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene kan zijn verblijf van de periode 2005-2006-2007-2008 niet staven. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten niveaubepaling Nederlandse les attest van werkbereidheid), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf f. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. (...) " Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat, waar verzoeker meent dat hij wel degelijk een verblijf in België had op 25 oktober 2006, dit geen afbreuk doet aan de geldige motivering volgens de welke verzoeker in de periode tussen 2005-2009 geen elementen heeft voorgelegd die een ononderbroken verblijf van vijf jaar aannemelijk maken. De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat zij over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt. Waar verzoeker meent dat het verwerende partij verplicht is om te onderzoeken of hij niet voldeed aan een ander criterium, heeft verwerende partij de eer te stellen dat verzoeker geenszins een wettelijke bepaling aanduidt volgens de welke verwerende partij verplicht is om andere criteria te onderzoeken indien blijkt dat er niet voldaan werd aan de voorwaarden voorzien door, in casu, criterium 2.8.A, waarop verzoeker zich beroept heeft.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002). Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van de feiten. Het enig middel is niet gegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

3.7. Criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

3.8. Verzoeker was op de hoogte van de voorwaarden die criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 omvat aangezien hij blijkens het administratief dossier op 14 oktober 2009 een *“typeformulier Regularisatieaanvraag”* indiende waarin hij ondermeer het volgende aankruiste:

☒ *Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden :*

- *Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).*

- *Vóór 18 maart 2008 :*

- *een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*
- *geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*

- *de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:*

1. *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*

2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen

3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.”

3.9. De eerste bestreden beslissing stelt omtrent de toepassing van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 het volgende: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Uit het administratief dossier, noch uit de voorgelegde stukken kan het bewijs van 5 jaar worden aangetoont. Betrokkene legt een attest van aanwezigheid voor opgemaakt in 2002, een bewijs van aangetekende zending dd 06.11.2002, een attest van Dr. Bertels dd. 21.03.2002, getuigenverklaringen dd. 06.03.2002, attest cultureel Islamisch Centrum dd 04.03.2004, bewijzen geldstortingen van 2002 tot 2005, attest niveau bepaling Nederlandse les dd. 19.10.2009. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene kan zijn verblijf van de periode 2005-2006-2007-2008 niet staven. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten niveaubepaling Nederlandse les attest van werkbereidheid), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”*

3.10. Gelet op het feit dat de vereiste verblijfsperiode van vijf jaar teruggerekend wordt vanaf 15 december 2009, zoals de eerste bestreden beslissing stelt en zoals ook blijkt uit het in punt 3.8. vermelde *“typeformulier Regularisatieaanvraag”*, wordt van verzoeker verwacht dat hij aantoonst dat hij sedert 15 december 2004 op een onafgebroken wijze in het Rijk verblijft. De verwerende partij heeft de door verzoeker bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging gevoegde stukken beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat verzoeker *“zijn verblijf van de periode 2005-2006-2007-2008 niet (kan) staven.”*

3.11. Verzoekers betoog aangaande een beslissing van de verwerende partij van 25 oktober 2006 over een op 15 april 2002 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Het gegeven dat de verwerende partij er meer dan vier jaar over doet alvorens een beslissing te treffen in 2006 maakt niet dat verzoeker gedurende deze periode van vier jaar in België verbleven heeft.

3.12. Stuk 7 dat gevoegd werd bij het verzoekschrift betreft een stuk dat opgesteld werd op 2 maart 2011. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen die dateren van na het treffen van de eerste bestreden beslissing. Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen aan de hand van stukken die verzoeker voor het eerst toevoegt aan zijn beroepsverzoekschrift.

3.13. Blijkens zijn betoog verwacht verzoeker van de verwerende partij dat zij diende na te gaan of hij niet in aanmerking kwam voor een ander criterium van de instructie van 19 juli 2009. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat de verwerende partij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging enkel kan beoordelen in het licht van de instructie van 19 juli 2009 aan de hand van de door verzoeker overgemaakte stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. De Raad ziet aan de hand van de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken niet in voor welke andere criteria van de instructie van 19 juli 2009 verzoeker in aanmerking had kunnen komen, minstens laat verzoeker na in concreto uiteen te zetten tot welke toepassing van een ander criterium de door hem overgemaakte stukken hadden kunnen leiden. Alleszins is er in het kader van de aanvraag van een gunstmaatregel geen sprake van een onderzoeksverplichting voor de verwerende partij om zelf stukken op te vragen in het licht van de toepassing van andere criteria van de instructie van 19 juli 2009.

3.14. Waar verzoeker nog een motivering verwacht in de eerste bestreden beslissing aangaande *“de vraag tot regularisatie op basis van een prangende humanitaire situatie”* dient de Raad op te merken dat verzoeker blijkens het administratief dossier geen dergelijke situatie heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij en evenmin in zijn verzoekschrift uiteenzet welke situatie hij bedoelt. De Raad dient dan ook vast te stellen dat er geen grondslag is voor verzoekers verwachting om een specifieke motivering terug te vinden in de eerste bestreden beslissing, andere dan: *“Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten niveaubepaling Nederlandse les attest van*

werkbereidheid), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

3.15. Waar verzoeker poneert dat verwerende partij genoeg genomen heeft met het advies van de stad Antwerpen dient de Raad op te merken dat deze bewering geen steun vindt in de eerste bestreden beslissing en derhalve feitelijke grondslag mist.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA